

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 1.

1. JANUAR 1937

9. ÅRGANG

Misjonen på Diomedeoøya

Et vanskelig misjonsfelt.

Husk dem i bønn.

For lenge siden hadde jeg oppgitt å få høre fra jordens ytterste ender på dette årstall. Ved St. Hans-tider idå blev der skrevet et brev til mig som sa omtrent slik: «Nu skal snart min mann og jeg begynne på den lange reise op til eskimoene på Diomedeo; når vi kommer frem skal vi skrive mere». Det var mrs. Ella Brown som skrev så. Hun blev for omtrent halvannet år siden gift med Oscar Brown, som i tre vintre før har utrettet arbeide for Herren på nevnte øy. Ella er fra Dønna på Helgeland og har ikke vært i eskimoenes land før. I to år har nu de innfødte på Diomedeo vært overlatt til sig selv, hvad kristelig virksomhet angår. Måske har det ikke gått så bra siste år, eftersom min unge venn Dwight ikke har skrevet til mig i sommer, som han ellers har pleiet. Gjennem andre som har truffet ham forløpne sommer, har jeg dog hørt at Dwight fremdeles står fast i Herren. Derimot har han uttalt at hans foreldre er glidd bort igjen. Ja, ja, det er nok ikke så greit å være kristen eskimo på et sådant sted, særlig for eldre som ikke selv kan lese Guds ord.

Nu omkring midten av desember blev jeg allikevel overrasket med brev fra Diomedeo, og da jeg hadde lest det presset tårne sig frem. Men naturligvis kan jeg ikke vente at andre skal forstå tingene så godt som jeg, der har opholdt mig på det sted i ca. syv år. Dog tror jeg noen hver vil ha interesse av å høre innholdet av det lille, enkle, blyantskrevne brev. Og jeg tillater mig derfor å gjengi omtrent hele dets innhold.

Diomedeo 17/10—36.

Kjære venn!
«Gud være takk som alltid leder oss i triumf.»
Dette kan vi og i sannhet si. Gud er og blir fremdeles den samme; Hans løfter står fast.
Igår landet vi på Diomedeo. Dette var den lange veien fra østsiden av øien. Det stormet så felt. Gamle Alahak og en annen eskimo møtte oss og hjalp oss til å komme op den lange, bratte fjellveg. Misjonshuset er i en dårlig tilstand. På gulvet er der is. Gulvplankene er sprengt opp det ser ut som bolger. Alle ting er muggent og bærer spor av tidens tann. Oscar holder på å flytte den ene vegg lengere ut, så det kan bli mere rum til kapellet. Kullbøden skal være soveværelse og det vesle rummet kjøkken.
Idag er det fremdeles storm

ingen proviant er på land enda. Vi sov på «hyllens» hos Alahak; det var litt trangt, og saltet var jeg og De ga oss kål (rimeligvis syreblade) med sølølje. Men nei takk, bare lukten er nok. Oscar satte en hel del tillivs.

Vi besøkte også de to gravene oppe i lien. Antar de er som før. Syntes det var rent trist å se de to ensomme kors.

De katolske har fått op et kapell omkring 30 fot fra vårt hus. Vi hadde bedt meget at de ikke måtte komme til Diomedeo. Men den bønne blir ikke besvaret; grunnen kan vi ikke forstå. En ting er jo en trøst: Det er Herrens arbeide og ikke vårt. Han vet nøy hva som er best.

Dette blir bare en hilsen. — Kom oss ihu. Førvel for iår.
Deres Ella Brown.

Som man vil forstå var det ikke bare morro å «tiltrede» sitt embede hin kolde, stormige oktoberdag på det gamle stedet. Direkte inn i en skitten eskimohytte for å få tak over hodet; sove på en hård trebrikke ilag med de øvrige av «hulens» innvånere både av et og annet slag; en tom mave som ikke klarte å ta imot hvad de innfødte serverte. Deres egen proviant kunde ikke føres på land grunnet stormen. Neste torn var å se på de to kors (sælsomme minner for mig å tenke på mine to elskede som hviler der). For henne, nybegynneren, vilde det lett kunne virke bange anelser — hvad vil fremtiden bli på her?

Så den ynkerdige forfatning av Forts. 4. side.

India for evangeliet

Den trettende jul på misjonsfeltet

De behøver å komme hjem snart

St. Marks Rd.,
Bangalore, India, 23/11—36.
Våre elskede nådesøkende,
«Ère være Gud i det høie!»
«Herren skal bevare dig fra allt ondt. Han skal bevare din sjel. Herren skal bevare din utgang og din inngang fra nu av og inn til evig tid.» Salm. 121, 7—8.

Et velsignet nytt år ønskes dere alle.

Dager går og dager kommer. år for år svinner hen og hver dag bringer oss nærmere hjemmet, og nærmere herligheten som Jesus har beredt for sin brud. — Tenk så at det er alt den trettende høitid vi feirer siden vi forlot Norge. Dog tiden kan aldri utviske de minner vi har fra vårt virke og de velsignede stunder vi hadde sammen med eder i Norge. Å du, hvor ofte lengselen går hjem til dere og hjertet higer efter de helligs samfund. Muligens om Jesus vender vil han finne en utvei så vi kan komme hjem snart. Imidlertid må vi kjøbslå med den beleilige tid, da dagene er onde.

Siden sist vi skrev har vi vært istand til å sende ut en hel del evangelier gjennom posten. Holder fremdeles på med å sende til Bengalen til alle stasjonsmestre

der langs Øst Bengal jernbanelinje. Vår inderlige bønn er at den gode sæd må falle i god jord og bære frukt til et evig liv. Den unge Bengaler, mr. Sen som bad oss sende ham en bibel, skriver og takker så for den og sier han leser den igjennem nu. Bed kjære venner for denne unge søkende sjel.

Under årets løp har omkring 600 meter for menn vært avholdt og omkring det samme iblant kvinner. Guds ord har vært forkynt og skarer har lyttet til. Og har på gater og langs landeveien har vi utdelt dele av skriften og traktater. Hvilken herlig dag når vi skal få nåde til å se fruktene av det utsådde Guds ord. Følgedes vers kommer så ofte i minne: Sæd ved natt eller sæd ved dag.

Når du er sterk eller når du er svak. Høstet på jord eller innaamlet hist. O, den skal bringe sin frukt til sist.

Hele verden idag er i oprør og tidens tegn bebuder at denne tidsalder haster mot sin avslutning og at brudkommen er nær for døren. Må Han finne oss alle våkende og bedende, og i arbeide for å redde de falne og søke de tapte.

Vil så hermed sende vår hjerteligste takk til hver trofast med-

Vekkelsen i Pilcomayo

En interessant beretning av Berger Johnsen

Embarcacion F. C. C. N. A. Misjons-Røstens lesere.

Eftersom brevene med full rapport om Chacoarbeidet har kommet bort, vil jeg gi en liten oversikt.

Vi arbeidet meget her og Gud velsignede med meget folk, og mange søkte Gud. Dertil er det meget arbeide med nytt lokale og innredning på stasjonen. (Jeg bruker jo alltid arbeide selv, og nu er ikke kreftene så svært store.) Vårt nyt lokale fylles stadig og det er en glede for oss. Mesteparten er jo troende.

Under alt dette kom indianere fra Chaco og vilde ha mig med til Chacos ville egne, til sine mange folk der. Det blev svært å komme sig iveri, men tilslutt blev alt såpass ferdig at jeg kunde reise. Så blev møtene gitt i indianernes hender, mens jeg var borte. Pakket så sammen klær, sengkjør, proviant, vann og blikkbokser til å koke mat i; for nu bar det til villskogen Chaco. Her brukes lerkrukker til å koke i og en av de nyttigste planter er chagua som brukes til snører og også til panserskjolde for krigerne.

Ellers er det som oftest smått

med klær, en da de ønsker sig klær. Når de blir hungrige er det fisk fra floden som hentes, eller rotter fra skogen, samt unge skudd av chagua som stekes i asken. Det er meget besværlig å komme til indianerne. Bare noen få ferdes her med litt tuskhandel som skinn og andre småting. Men fisken er ganske god og svært fet, så vintertid blir det spørsmål efter den og folk reiser dit og kjøper av indianerne. De selger så uhorst billig, men bare å føre den frem er kostbart. Med disse fiskehandlere reiste jeg iveri. Noen riktige villmenn er det som fører frem med sine Vinchester-rifler og er drukne av sprit. Jeg fikk sitte på en «boks» (en gammel bil). En gang måtte jeg tilhest mange norske mil efterpå; men frem kom jeg da allikevel. Alt dette var godt i ungdommens dager; men begynner nu å bli litt tungt, når man skal reise slike forferdelige strekninger i ulent Chaco. Værst er tilbakerisene med fisken som foregår på natten. Det er ganske kjølig om vinteren og det er bare vintertid som fisk kan fraktes der. En blir gjennomkjølet i slike åpne vogner

og får reumatisme av det. Det er gamle biler disse og fjærer og alt er edelgalt så man blir ganske sengerskaket. En gang kjørte vi bakhjulet i smadder; men reservehjul hadde vi med, så det var bare en halv time i urskogen. Så satt nytt hjul på og iveri bar det. At vi ikke tørnte helt rundt var en gåte for mig mer enn en gang. Grøft ned og grøft op, så jeg aldri i verden hadde trodd en gammel, og heller ikke en ny, Ford hadde greid slike ting. Men med bensin på bilen og sprit på kannene humpet det iveri.

Jeg har vært med på meget i verden, men dette var det værste. Takke mig til for en flokk med ville indianere som griner av krigslyst. Disse folkene er villere enn indianere. Ville Chaco gjør villmenn av alle, sies det og det ser ut som det er sant. Her har vært flere skandinaver i Chaco, ganske som vilde. Men nu synes indianerne å bli de beste av alle ved evangeliets makt.

Man må igjennem en vannløse egn på nær 100 kilometer, det er jo følt. Veien ligger strodd av døde indianere som vansmekket av tørst. Det er en rar følelse man får i disse øde chacoegne. Man gripes av noget som ingen forstår. Her har kun åndene blitt tilbudt, og det føles som det hvislede om en av demoner. Men fremme ved Pilcomayos strand ser man flodens grumsete vann

av søle og sand samt salt, men fiskerikt, indianerens riktige paradisi. Her finnes indianere i hopetall. Revehodet (Toba høvding) møtte mig med hest og iveri bar det opover. Vi skulde til Hundehodets camp. Han er Mattakko, men har Toba hustru, og er ganske rik. Har mange får og flere hester. Ja, du forstår det er ikke så meget, men for en indianer er det meget. Evangelisten hadde kommet en dag før pr. hest. Chi-naerne (indianerkvinnene) holdt en veldig stoi når jeg kom. Alle fektet med en algawoba, gren og sopede så en stovsky stod høit i luften. En kunde reist hele Chaco og vist at her var den plass en skulde stige av. Der hadde blitt fortalt dem at Don Berger var en fiende av smuts, og alle hadde gledet sig til mitt komme, for nu skulde alle få høre om Jesus og de vilde gjøre det fint til jeg kom.

Jeg fikk anvist en hel indianerhytte til bolig. Den var både luftig og god og hele hytten stod til min rådighet. Like i nærheten hadde de gjort ren en plass, det var møtelokalet. Det lignet mest en bondes skraphaug av gamle stokker og gjerdestaurer, men man forstår jo at det er på indianervis. Dette var nytt lokale og kunde rumme så mange som bare vilde komme; for her var ingen vegger til skille. (Ja, veggeløse lokaler er prektige, der er intet

skille). Her skulde opimot 800 indianere få høre om Jesus. Det var nye ord og nye tanker for dem om en stor ånd. «Gud er ånd», sa Jesus, og dette sa vi til indianerne og det forstod de. «Jesus blev sendt for å frelse både Tobias og Mattakkos», fortalte vi. Å, hvor det grep fatt i hjertene deres. Hvor de grunnet og spurte, enkeltvis og i kor. De tok det op igjen og drøftet det. Ja, det blev overveielse intill indianerne forstod de var syndere og det gjorde vondt i hjerte, sa de. «Vi er smutsige. Smutsige hjerter. Meget onde», sa de.

I mens samledes stadig flere og flere indianere. Karavane efter karavane kom, og det blev meget folksomt. Indianerne er de kjøkkete «kirkefolk» jeg har truffet på. Små og store var lyttende og ærlig søkende efter Gud. De var naturbarn og ikke alt passet i blandt kulturfolk, men slikt måtte man overse.

Efter 4 dagers prediken kom det virkelige gjennombrudd en søndagskveld. Noen Mattakkokvinner som for første gang hørte ordet, blev så grepet av åndens makt at de blev ganske overveldet. Guds ånd hadde virket kraftig i møtene for også, men disse blev så overveldet at de begynte å klappe i hendene og rope av glede og da brøt det løs.

Forts. neste nr.

Fra misjonsmarken i China

Brev fra Asta Thuen, Alfild Bjerva og N. P. Rasmussen

Herren frelser sjele og velsigner sine barn

MISJONS-RØSTEN

Pratt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

Misjons-Røsten, Sarpsborg. Abonnementspris er: I åssalig 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

Godt nytt år!

er den vanlige hilsen ved årsskiftet. Om det menes så meget med det alltid er nok uvist. Det kan jo bli en skikk, som alt annet. Når vi nu allikevel ønsker våre lesere og medarbeidere et godt nyttår, så er det med et oppriktig ønske om et godt og velsignet år med Herrens rike velsignelse over oss alle.

Året som gikk bragte oss nok både motgang, prøvelser, vanskeligheter og mange skuffelser; men når vi tar et tilbakeblikk over det gamle år, må vi tross alt utbryste med de hellige fordom: Herren har vært frostat.

Det år vi går inn i er ukjent for oss og vi vet ikke hvad det vil bringe oss. Naturlig sett, er det et meget mørkt bilde vi må tegne av fremtiden. Hele verden står skjelvende og spørrende: Hvad vil fremtiden bringe? Folk står rustet mot hverandre, revolusjon og opprør og krig truer. I vår egen verdensdel oplever vi at en nasjon ødelegger sitt eget land og dreper sine landsmenn. Kvinner og barn myrdes og jages fra hus og hjem. Alle de moderne krigsopfinnelser som brukes gjør det enda verre nu enn før. Arbeidsløshet og nød hersker i de fleste land. Nasjonene står mistenksomme og på vakt mot hverandre og et rustningsvanvidd som er uhørt i historien drives av alle makter. Alt modnes for en forferdelig høst etter seden, som er utsådd. De har forlatt Gud og gått sin egen vei og nu får de høste følgende av det.

For oss som tror på Guds ord er det dog en herlig utsikt — tross alt.

Vi kan løfte våre hoder, vår forløsning stunder til. Vi ser nok mørket og det truende uvær som er i anmarsj, men vi ser mere. Vi ser i Guds ord at snart må tiden være inne da Jesus kommer igjen for å hente dem som venter på ham.

Må det bringe oss til å bli mere grepet av nød for menneskenes frelse og arbeide så lenge dagen varer.

Gud velsigne misjonærene og

arbeiderne hjemme! Gud velsigne alle sine barn med et: Godt nytt år!

50 år. Vi minne venneflokkene om at vår kjære broder evangelist E. Thoresen, som går under navnet millionæren, og har reist rundt Norges land med evangeliet, febrer sin femtiårsdag den annen februar.

Håper at vennene kommer ham i hui anledning av dagen.

En broder.

Vi vil samtidig sende vår gode venn og broder en liten hilsen. Må Gud velsigne ham fremdeles til å dele ut de millioner som Gud har gitt ham. Millioner av Guds løfter.

Red.

Hans adresse er:

Evang. E. Thoresen, Minnesund, Eidsvoll.

En hel del stuff

får vi ikke med i dette nr. Det skal bli inntatt så snart som det er mulig.

Vinterhelset

var utseelt lenge før jul, og etter hvad vi erfarer var det lett å selge iår. Vi har noen få som blev avbestilt og nye abonnenter får heftet gratis så langt disse rekker.

Mongolmisjonær Karl B. Olsen.

er den 13. november avgått ved døden etter 14 dages sykdom og et herlig dodeleie i Kalgan. Han blev begravet på Misjonærenes kirkegård i Kalgan. 12 misjonærer deltok ved begravelsen. Misjonær Th. Sørensen fra Kr.-sand samt flere svenske misjonærer i Mongoliet gav Olsen og hans hustru Josefine Bøgelund-Olsen fra Kr.-sand det beste vidnesbyrd for godt og velsignelsesrikt arbeid i Mongolia, under store trengsler og livsvarer.

Hustruen var banebryter for Norsk Mongoliamisjon, som påbegyntes for 20 år siden, og antas å fortsette som leder for denne misjon.

Kr.-sand S. 10 desbr. 1936.

C. P. Vintersborg, kasserer.

Takk og hilsen.

Gjennom «M.-R.» vil jeg få lov å sende min hjerteligste takk for oppmerksomhet som blev mig bevisst på 60 års dagen.

Til mine kjære venner:

Minner lyse som våren Som en duft av blomstrende syrener.

Midt i trengselens glødende ovn, løstes de mange bånd.

Livet der fikk sin nye form gjennom lidelsens dør, bak den mørkeste sky.

Synet på ham gav oss håp pany.

Vil også få sende min takk til alle venner jeg ved Guds nåde fikk besøke i det år som svant. Og et av Herren velsignet godt år.

Med Guds rike velsignelse i det år som kommer, om Herren dryger med å komme igjen.

Eders i Kristus medforløste br.

O. Kjellås.

arbeider som har stått oss bi med bønn og midler under de forløpne år. Trettes ikke i å gjøre det gode, for vi skal høste i sin tid. Priset være Herrens navn!

Fredshilsen i Kristus Jesus fra oss alle til den enkelte og forsamlingene. Fortsett å be for oss venner. Vi minnes eder.

Eders hengivne, mot målet skundene

str. Ananda Desmond.

Ching Yuan Hsien 23/11—36.

Elskede misjonsvenner!

Guds rike fred.

Det er nu lenge siden dere horte noe fra oss, men vi kan til Guds ære si: Han er den samme fra årets begynnelse til dets ende. Hans løfter er trofaste, de svikter ikke. Liksom regnet og sneen faller til jorden og ikke vender tilbake, men gir sødemannen sød og den ætende brod, således er Guds ord, det lykkelige utfører hvad det er sent til. Lovet være Gud! Vi får også se det herute, i mørke Kina.

Der hvor budskapet om Jesus finner vei, der blir mørkets makt brutt og ondskapen må fly og Guds kjærighet får makt i hjertet og hjem. Vi har hatt en meget god tid i høst i arbeidet Først var vi ute en måned med teltet i en landsby ved 15 li herfra, meget folk besøkte møtene og Gud gav oss en åpen dør.

En ung mann fra denne landsbyen blev frelst på forsmereen. Denne unge mannen er fra et meget godt hjem, men dessverre har han som så mange andre kommet i slett selskap og var sin hustru, far og mors store sorg. Han var også blitt en slave under opiumslasten og spilte og røkte bort sin fars peng. Men så fikk han en dag høre evangeliet om Jesus på vår utstasjon og kom til syndenød.

Han fikk øinene opp for at det var bare Jesus som kunde hjelpe ham, og lovet være Jesus, han er synders venn, og vil ingen synders død. Derfor blev også denne sjel frelst og løst fra alt som bandt ham. Han blev en ny skapning i Jesus Kristus. Nu var det ikke nok for ham at han selv hadde blitt frelst, men han fikk ned for sine foreldre. Hans hustru hadde allerede på denne tid tatt imot Jesus. Han begynte nu å be til Gud at han måtte lede oss til hans landsby med teltet, — og underlig var det, vi kom ikke for lenge endda det var andre som hadde bedt oss på forhånd å komme til deres landsby. — Vi fikk en meget hjertelig mottagelse av denne unge manns far og mor og de vilde absolutt vi skulde bo hos dem den tiden vi var der. Og det beste av alt også, i deres hjertet blev der rum for Jesus, og ikke bare dem, men vi fikk den glede å se flere komme fra den landsbyen. Vi har nu faste møter der hver mandag og det kommer flere og flere over på Jesu side. Etter vi kom hjem med teltet la Gud det på våre hjertes å samle de kristne til tre dages møter på en av våre utstasjoner. Det var så underbart og se hvordan Gud velsignet ordet for hjertene, for det står: «Den som hunger og tørster etter rettferdighet, den skal mettes.» Vi vet at også de dages møter bar evighetsfrukter. De kristne gikk tilbake til sine hjem styrket i troen på Jesus.

Vi har nu nettop avsluttet 4 dages møter — stormøte som vi kaller det her ute i Kina. Hadde bedt meget til Gud på forhånd for disse møter, — og priset være Gud han sviktet oss ikke. Kan ikke huske at jeg har vært med på slike herlige møter på lang tid. De troende kom med hungre hjerter og Gud mettet dem. Hadde bedt en svensk misjonær br. Spira og hustru å komme og hjelpe oss. Likeledes en evangelist fra str. Dahler og Gud brukte disse vidner til stor velsignelse og hjelp. Fra det første møte til det siste var Guds ånd mektig tilsted. Det var en nød og trang til bønn i de troendes hjertes. Imellem møtene var de inne i lokalet og bad til Gud, og den Gud som var på pinsedag er likedan idag. Flere blev fylt med ånden og talte i tunger og høylidt priste Gud. Fikk også bli døpt i vann. Deriblandt var det en liten pike på 12 år. Hun hadde nettop mistet sin far og hennes mor er imot at hun tror på Jesus. Gud møtte henne, hun blev fylt med lovprisning og hun danset i ånden og talte i et fremmed tungemål. Det var et vakker synt, hun så ut som en liten engel.

Den siste dagen i høitiden på eftermiddagsmøte brøt vi brødet sammen og der blev også to små barn velsignet, en liten gutt og pike. De blev kalt Paulus og Lois. Det er skjont å se de som før var bedninger nu brakte sine barn til Jesus.

Så tilslutt vil vi si et hjertelig takk til alle vennene for forbønn og hjelp i det år som snart går inn. Gud inderlig velsigne den enkelte av eder. Lønnen venter oss derhjemme.

Stiltsutt vil vi si et hjertelig takk til alle vennene for forbønn og hjelp i det år som snart går inn. Gud inderlig velsigne den enkelte av eder. Lønnen venter oss derhjemme.

Hjertelig hilsen Eders i Jesus Aasta Thuen, Alfild Bjerva.

Shih Chia Chuang, Hopei, North China 20. nov. 36. Elskede søskende i Herren. Fred være med eder.

«Vær også i rede, ti Menneskesonnen kommer i den time I ikke mener.»

Fyll deres lamper og kar for aldri å være uten olje. La dere fylles av Ånden. Herren viste mig at Guds folk kan være optatt med så meget av det ytre, at de glemmer å la sig fylle med Ånden. Forskjellige læresetninger og former av Gudsdyrkelse har de så travelt med, så lampene er ved å sluknes, og ingen olje i karet. Broder og søster! Vær våken, tiden er inne for å møte brudgommen.

Gud har vært forunderlig god mot oss siden vi kom tilbake fra Berget, Vi har vært på konferanse, hvor Guds Ånd falt på misjonærene og mange reiste hjem med olje på lampene og olje i karet. En gammel misjonær fortalte mig at han hadde fått noe med hjem i hjertet, og kunne bedre bære vanskeligheter og alt som møter. Misjonærer: Det er ikke alltid nok at lampen brenner, vi må ha olje så den kan holdes brennende. Vi har også hatt høstfest her på stasjonen. Før hadde vi holdt på med å lære kineserne hvad Guds ord lærte om ofring og Gud gav oss den tanke at vi skulde ha takksigelsesmøte en søndag, hvor de kunne ofre av det de hadde fått av Herren, og vi fikk inn omkring 100 kroner. Glade kom de på mø-

ted den dag med deres offer. Gud gav oss et forunderlig resultat. De bebreidet oss fordi de hadde hatt en slik dag før. De lovet dem at det skulde bli etter dette. Kineserne i forsamlingen har begynt en skole for barn, hvor bibelen blir lest. skole blir opholdt av deres ger. De har også betalt for gatelokalet for et halvt år. oss at kineserne må lære å Vårt stormøte var velsignende god ånd var rådende og Gud to i den Hellig And. 13. dæpt i vann og mange sykkel urefrelste blev det bedet for. blev forhindret i å komme vi fikk så tidlig frost. Vi dog fullt hus til alle møtene der disse møter fikk vi en på 50 kroner. Vi var glad og lykkelige. Den siste dag blev brytelsen bød vi 15 nye søstre velkommen i menighet Gud And var oss forunderlig og alle hadde noe godt å våre nye brodere og søstre. Siden har vi vært ute på og besøkt to svenske misjonærer, hvor vi hadde tre møter på hvert sted. Gud gav en forunderlig åpning til kynne ordet, og det kom til tilgode, halleluja!

Vår eldste utstasjon stasjon som er mest selvgørende og har vært det flere Bare den eldste evangelisten som står på plassen, under herfra. Nu har de ofret så bygget deres eget (28X40 nydelige lokale med store dører. De holder på å tak i disse dage, for å ferdig til våren. De 110 som kom fra Danmark blev til dette og er den eneste har fått fra oss. Nu holder forsamlingen her å ta ofrer å komme dem litt til hjelp familie hvor mannen ikke frelst, men hatt meget imot geliet, satte hustruen sig hver gang hun kokte maten hun ta litt av grynene for maten å kunne være med til lokalet. Det var lite, men ge bekke små gjør en stor midlertid blev mannen også når han kokte maten han samme måte. For noen siden kom de med deres lille ring, som beløp sig til omkring pund gryn. Det var tatt av vesle de hadde, men var behagelig for Gud. En blind mann hans hustru solgte noe av jord lokalet. En annen mann solgte sin jord og gav cirka 100 kroner. Andre kom med tømmer, gjorde flere dages arbeide bygningen og således har de bygget deres eget lokale sikkert rummer 250—300 mennesker. Far til den broder som som eldste i byen døde for siden og før han døde ofret et stykke jord til lokalet, og står der et prektig lokale for folk til å samles i, og til krafts åpenbarelse. De har vært samlet i et ynkelig lokale til større møter i teltet, men gleder de sig til å kunne samles deres eget nybyggede lokale.

Det var også hilse på mine kjære. Fra våre utstasjoner er det jo som de Guds rike er den stadi fremre å ta i eie og redder for det er deres sitt vandr i Kina ledelse, sket. Så ut den gir veksten, p navn. Jeg tenk «Røsten» om hadde på vår en. La oss pri gang iblandt folk. Jesus fort til ham inn p vei, og følger med Ham bli Esaias: «Ret skal være frentens frukt sket til evig tibo i fredens bølter og på Lykkelige er vann.»

Vår kjære alle dag for sjel og ånd, Hans navn. sjeles frelse Kina, for d er god mot På våre ut Gud virker Halleluja! Takk søs bønn og sig får gjen vil gi eder 38. Vi er for at vi her ut. S det blir me Vi vil be sker eder h Vi er ed familien

Hilsen

Kjære nådesøskener for misjonens fr

«Han skal bo på fjellfestingen er ha brod skal han få, v ke slippe op for h 33, 16)»

Vil gjennom «M sende våre venner ning, og særskilt t kjære jeg fikk va Med på min reise Jeg er Gud takk jeg fikk lov og a så mange av Ha Det har efterlatt intrykk i mitt hje der mig enda i ta signede stunder vi Nu er jeg kommet kjære i Oslo. De kjære i den 9. til Oslo, og det v ring og jubel da de hadde ikke hvor jeg forteller den hjemme den takk for all sin n mig den tid vi ha overandre. Jeg l blitt kjent med meg tror vil være arbeide for både i bønn og n velsigne og beløn skap i det kall h

Det var også hilse på mine kjære. Fra våre utstasjoner er det jo som de Guds rike er den stadi fremre å ta i eie og redder for det er deres sitt vandr i Kina ledelse, sket. Så ut den gir veksten, p navn. Jeg tenk «Røsten» om hadde på vår en. La oss pri gang iblandt folk. Jesus fort til ham inn p vei, og følger med Ham bli Esaias: «Ret skal være frentens frukt sket til evig tibo i fredens bølter og på Lykkelige er vann.»

Vår kjære alle dag for sjel og ånd, Hans navn. sjeles frelse Kina, for d er god mot På våre ut Gud virker Halleluja! Takk søs bønn og sig får gjen vil gi eder 38. Vi er for at vi her ut. S det blir me Vi vil be sker eder h Vi er ed familien

Hilsen fra str. Schrøder

Kjære nådesøken, og arbeider for misjonens fremme!
«Han skal bo på høie steder, fjellfesteringer er hans borg, sitt brød skal han få, vannet skal ikke slippe ut for ham.» (Esaia 33, 16).

Vil gjennem «Misjons-Røsten» sende våre venner en liten hilsning, og særskilt takk til alle de kjære jeg fikk være til sammen med på min reise denne sommer. Jeg er Gud takknemlig for at jeg fikk lov og anledning å møte så mange av Hans kjære barn. Det har etterlatt et dypt og godt inntrykk i mitt hjerte, og jeg gleder meg enda i tanken på de velsignede stunder vi hadde sammen. Nu er jeg kommet hjem til mine kjære i Oslo. Det var gitt å se dem igjen. Den 9. novbr. kom jeg til Oslo, og det var stor begeistring og jubel da de fikk se mig, for de hadde ikke fått mitt brev, hvor jeg forteller at jeg skulde være hjemme den 9de. Gud være takk for all sin nåde imot dem, og mig den tid vi har vært skilt fra hverandre. Jeg har på min reise blitt kjent med mange venner som jeg tror vil være med i dette herlige arbeide for Kinas millioner, både i bønn og med midler. Gud velsigne og belønne alle for troskap i det kall han har lagt på en og hver.

Det var også særlig godt å få hilse på mine kjære venner i 38. Fra våre kjære venner i Kina hører vi at det går fremover, og det er jo som det skal være, for i Guds rike er det ikke stillstand, men stadig fremover. Mere og mere å ta i eie og mange sjeler å redde for det er forsatt. Jesus fører sitt verk til seier. Vi skal kun vandre i lydigheit og følge Hans ledelse, så utfører han verket. Så ut denne edle sæd, Jesus gir veksten, priset være Hans navn. Jeg tenker dere har lest i «Røsten» om det siste stevne vi hadde på vår stasjon i Yutzshien. La oss prise Jesus for fremgang iblandt dette formørkede folk. Jesus fører alle som kommer til ham inn på rettferdighetens vei, og følgerne i at de vandrer med Ham blir som det står i Esaia: «Rettferdighetens verk skal være fred, og rettferdighetens frukt skal være ro og trygghet til evig tid. Og mitt folk skal bo i fredens bolig og i trygghetens telter og på sorgfrie hvilesteder. Lykkelige er I som sår ved alle vann.»

Vår kjære Jesus sørger for oss alle dag for dag, både til legem sjel og ånd, og derfor vil vi love Hans navn. Vær med i bønn for sjeles frelse i Kina. Ja, jeg nevner Kina, for det er det land som

er god mot kineserne. Halleluja. På våre utposter går det frem, Gud virker rundt omkring oss. Halleluja!

Takk søkende for eders forbønner og gaver som vi regelmessig får gjennem kassereren. Gud vil gi eder alle igjen efter Luk. 6, 38. Vi er takknemlige til Herren for at vi kan fortsette arbeidet her ute. Snart kommer tiden da det blir mørk natt.

Vi vil be for hverandre. Vi ønsker eder hermed et godt nytt år. Vi er eders i Jesus forbundne familien N. P. Rasmussen.

Herren har lagt på vårt hjerte. Om vi for en stund er skilt fra dem legemlig så er vi dog med dem daglig i bønn og tanker, og Herren skal i sin tid sende oss ut igjen. Amen!
Herrens rike velsignelse ønsker vi alle Guds barn. Våk og bed. Jesus kommer snart. Ja, kom Herre Jesus.
Fredshilsen til alle fra min mann, barn og mig.
Eders ringe søster i nåden
Esther Schrøder.

Herrens trofasthet

«Jeg vil lære dig og vise dig den vei du skal vandre; jeg vil gi dig råd ved mitt eie.» (Salme 32, 8.)

Nu er det gamle år ikke mer. Et nytt treder vi inn i. Guds trofasthet var det som hjalp oss gjennem det gamle år. Dette svundne år har hatt meget å by og sorg og gleder. Men vår Gud som er trofast har hjulpet oss igjennem det hele, så vi kan si:

Utviklingen i jødens historie

Beretningen om Fredrik den stores livlæge, som på spørsmål om han kunde bevisse bibelens inspirasjon, svarte med det ene ord: «Jødene», er sikkert kjent av de fleste.

På samme måte kan det sies at den ene kjennsgjerning: «Jødernes tilbakevenden til Palestina» er et avgjørende bevis for at Jesus gjenkomst står for døren.

Da apostelen Peter, efter helbredelsen av den vandfære ved templet der, straks efter pinsedagen, holdt sin store tale til det jødiske folk i Salomos buegang, minnet han dem om at de hadde drept livets høvding, og fortsatte:

«Og nu, brødre! Jeg vet at I gjorde det i uvidjenhet, likesom eders rådshearer; men Gud opplyste på denne måte det som han forlyt forkynte ved all profetenes munn, at hans Messias skulde lide.»

Så fatt da et annet sinn og vend om, forat eders synder må bli utsløttet, så husvalesens tider kan komme fra Herrens åsyn og han kan sende den for eder utkårede Messias, Jesus, som vi himmelen skal huse imtil de timer da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av.»

Efterat den tidsalder, som be-

vers virksomhet til å begynne med var beregnet til jødene. Men ved Kornelius omvendelse og åndsutgyldelsen i hans hus, som der berettes om i Ap. gj. 10, 44—48, blev det anderledes. Den hellige ånds gave blev utgydt over hedningene, «ti de hørte dem tale i tunger og hellig pris Guds». Skrankene blev brutt, som Justin sier: Gaverne blev overført til hedningene og var virksomme imtil denne dag.»

Likeledes sier han, med henblikk på Joels profeti (Joel 3, 1—2): «Hos oss kan I se kvinner og menn som har nådegaver fra Guds ånd.»

5. Vi skal ennå medta et par vektige vidnesbyrd fra denne tid. Irenus, biskop i Lyon og Vienne, skrev et betydningsfullt forsvarsskrift for den kristne tro ca. år 180: «Adversus hæresis» (d. e.: mot kjetteri-er, el. vranglærer). Heri forekommer bl. a. følgende uttalelser som viser at han var godt kjent med tungemålgaven innen sin virkekrets, likesom profeti-ens og helbredelssegavene.

«Jeg har også hørt mange brødre i menigheten, som har profetiske nådegaver og ved ånden taler i alle slags tunger og til andres oppbyggelse fører det som er skjult frem i lyset og kungjør Guds hemmeligheter.»

På et annet sted sier han: «De som er Guds sanne disipler mottar disse gaver fra ham og anvender dem i hans navn til andre menneskers velsignelser. For noen utdriver onde ånder og det med stor kraft. Andre har på forhånd rede på tilkommende ting og ser syner og profeterer. Atter andre gjør syke friske ved håndspålegning. Utallige er de gaver som

«Bare godt og miskunnhet skal efterjage mig alle mine livs-dage.»

Da vi nu treder inn i et nytt år, frykter jeg ikke for det onde som skal møte oss. Guds ord det holder: «Jeg vil gjemme dig i min hytte på den onde dag.» For å oppnå loftene, må vi alltid la ånden få lære oss den vei vi skal vandre. Oppgi alt for Jesus, overgi dig helt. Bli et helt offer på Herrens alter, så vil han lære oss den vei vi skal vandre og gi oss råd ved sitt eie.

Mange kan vel beve av frykt: Hva vil dette år vel bringe? Tidens utvikling viser vi har noe i vente. Hvis du er betyngnet av frykt, så kast dig i Frelsens arme. Da vil du vente den Herre Jesus Kristus med glede. Kan hende at vi i dette år, skal oppleve Jesu annet komme. Han kommer for å hente dem som venter ham.

«Han kommer snart, min kjære venn og henter mig til himmelen. Jeg da skal se ham som han er. Han kommer snart min brudgom kjære.»
En hilsen til alle «Røstens» lesere.
En søster.

gynte med Noa og hans families redning fra syndfloden, hadde endt med forvirring og adspredelse, utvalgte Gud en mann, Abram, og sluttet pakt med ham. Denne pakt inneholdt bl. a. lofte om at hans ått skulde bli som himmelens stjerner, og som det står i 1. Mosebok 15. kap.: «Din ått gir jeg dette land, fra Egyptens elv like til den store elv, elven Frats». Men samtidig sier Gud til Abram: «Det skal du vite, at din ått skal bo som fremmede i et land som ikke hører dem til, og de skal trøle for folket der og plages av dem i fire hundre år. Men det folk som de skal trøle for, vil jeg også demme; og derfor skal de dra ut med meget gods.»

Denne profeti oppfyltes ved trældommen i Egypten og utgangen derfra ved Moses.

Allerede før Moses sov inn fikk Israel en ny profeti over adspredelse og fangenskap:

«Bare en liten flokk skal bli tilbake av eder, — — — Herren skal sprede dig blandt alle folkene fra jordens ene ende til den andre, og der skal du dyrke andre guder, som hverken du eller dine fedre har kjent, stakk og sten. Og blandt disse folk skal du aldri ha ro, og der skal ingen hvile være for din fot; Herren skal der gi dig et bevende hjerte og uttærende øine og en vansmekkende sjel.»

Oppfyllelsen finner vi for de ti stammers vedkommende beskrevet i 2. Kongeboks 17. kapitel, og for Judas vedkommende i samme boks 24. og 25. kapitel.

Men Moses fikk også lov til å fremføre en profeti om gjenoprettelse og samling, og denne finner vi i 5. Moseboks 30. kapitel:

«Når da alle disse ting kommer over dig, velsignelsen og forbanelsen som jeg har forelagt dig, og du tar det til hjerte ute blandt alle de folk som Herren din Gud har drevet dig bort til, og du av alt ditt hjerte og av all din sjel omvender dig til Herren din Gud og hører på hans røst i alt det som jeg byder dig idag, både du

og dine barn, da skal Herren din Gud gjøre ende på ditt fangenskap og miskunne sig over dig, og han skal etter samle dig fra alle de folk som Herren din Gud hadde spredt dig i blandt. Om I enn er drevet bort til himmelens ende, skal Herren din Gud samle dig og hente dig derfra. Og Herren din Gud skal føre dig til det land dine fedre eide, og du skal ta det i eie; og han skal gjøre vil imot dig og gjøre dig tallrikere enn dine fedre.»

Går vi så videre til profeten Jeremias, finner vi i 25. og 29. kapitel en forutsigelse om bortførelse til Babel og om befrivelse efter sytti års fangenskap.

At utfrielsen fra Babel ikke skulde være en oppfyllelse av profetien i 5. Mosebok 30, fremgår av den bemerkelsesverdige omstendighet at forutsigelsen hos Jeremias ikke gjelder Israel, men Juda, og at det bare var endel av denne stamme — de som i 24. kapitel blir lignet med gode fikener — som skulde vende tilbake.

Vi fortsetter videre og kommer til profeten Daniel, som levte ved avslutningen av de sytti år. I det niende kapitel leser vi:

«I Darius, Ahasverus' sønns første regjeringssår — han som var av nudisk ått og var blitt konge over kaldeerriket — i det første år av hans regjering la jeg, Daniel, i bokene merke til tallet på de år som Herren hadde talt om til profeten Jeremias — at han vilde la fulle sytti år gå til ende mens Jerusalem lå i ruiner. Da vendte jeg mitt ånsikt til Gud Herren for å søke ham under faste og i søkk og aske.»

Profeten erkjenner i sin bønn folkets synder, og begjærer at Herren i sin store barmhjertighet nu skal la sin vrede og harme vende sig bort fra hans stad Jerusalem.

Mens han ennå talte og bad kom engelen Gabriell og rørte ved ham, og sa: «Daniel! Nu er jeg kommet hit for å lære dig å forstå.»

Engelen hadde kommet for å

direkte lar sig påvise av de historiske kjennsgjerninger som grunnfalsk.

Den periode som vi nu skal undersøke kan vi skjematisk regne fra år 100 til 200, da allerede utviklingen til den katolske storkirke er ferdig i sine fremtidsbestemte grunntrakk.

Denne tid bærer visstnok umiskjennelige merker av forfall. Det er en epigontid. Det er ikke den livets og åndens friskhet og lærers renhet som i den grunnleggende tid. Dog er det så mange lyspunkter at det må fryde våre hjerter. Selvom apostlene var borte, så var den hellige ånd i levende virksomhet.

Professor F. Nilsen sier i sin «Kirkehistorie»: «De største personligheter i oldtiden gir vidnesbyrd om den kjennsgjerning at nådegavene forblev i menighetene. De forsvant ikke med engang med apostlenes.»

La oss nu nærmere betrakte noen av disse personligheters vidnesbyrd. 1. Ignatius av Antiochia skrev et brev til den bekjente Polykarp av Smyrna ca. 110—115. Der formaner han ham meget sterkt til å ha alle nådegaver i overflod. Denne formaning viser at man også efter at de grunnleggende apostler var døde, forventet ikke bare en delvis men en fullt ut apostolisk utrustning.

Et av de mest betydningsfulle skrifter fra denne tid, er «DIDACKE» («Herrens lære ved de tolv apostler»). Det er forfattet ca. år 100—130 i Syriaen, Palestina eller Egypten. Klemens av Aleksandria betrakter det (omkr. år 200) som et helligt skrift, og i det hele stod det høit i anseelse i denne tid.

